Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Браконьєр — людина з нечистою совістю. Він б'є рибу з дробовика, глушить її вибуховими речовинами, калічить баграми. Браконьєри своїми злочинними діями завдають непоправної шкоди природним багатствам країни.

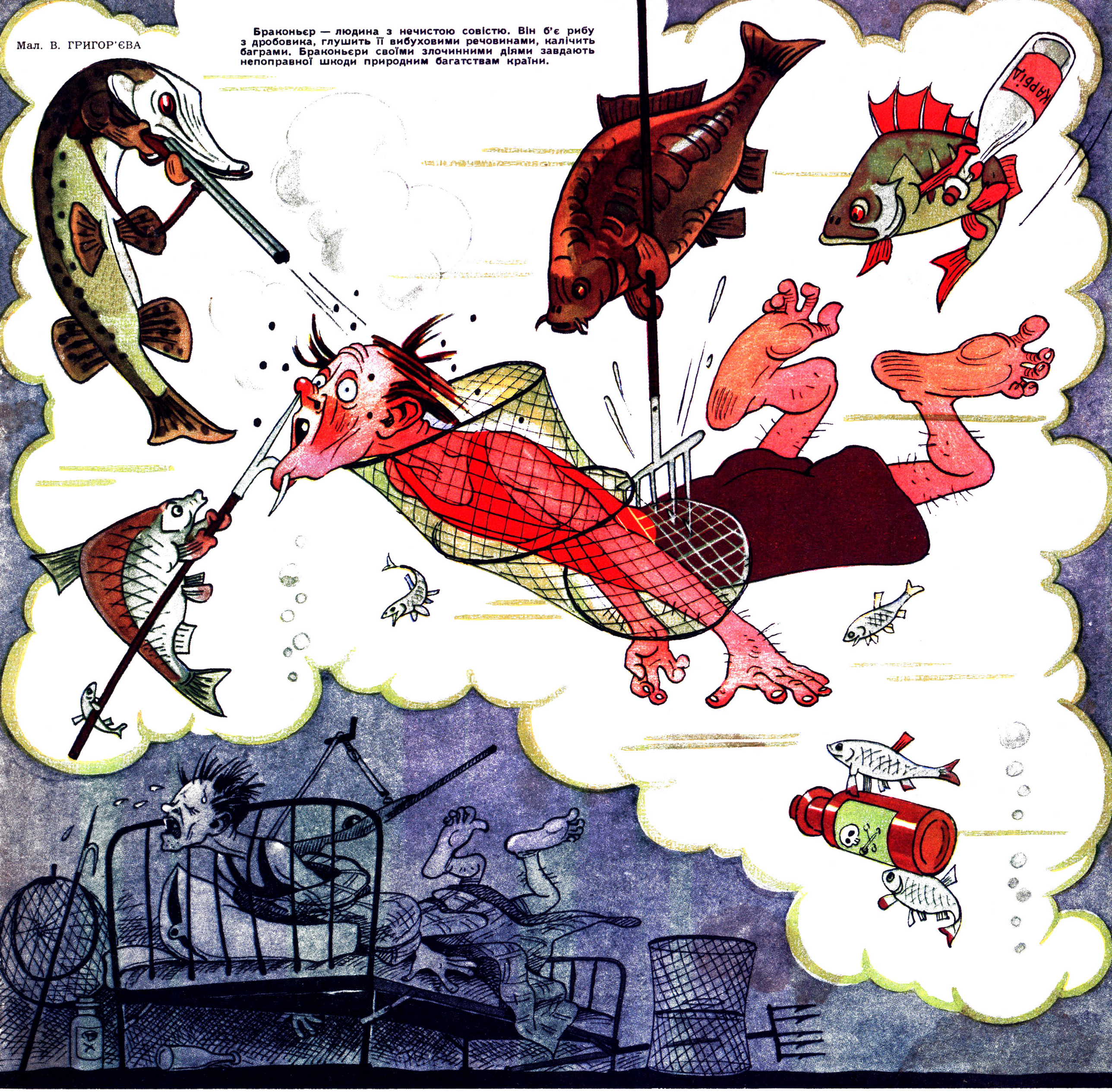

СТРАШНИЙ СОН БРАКОНЬЄРА

перець

№ 10 (405) РІК ВИДАННЯ XIX ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ТРАВЕНЬ 1959

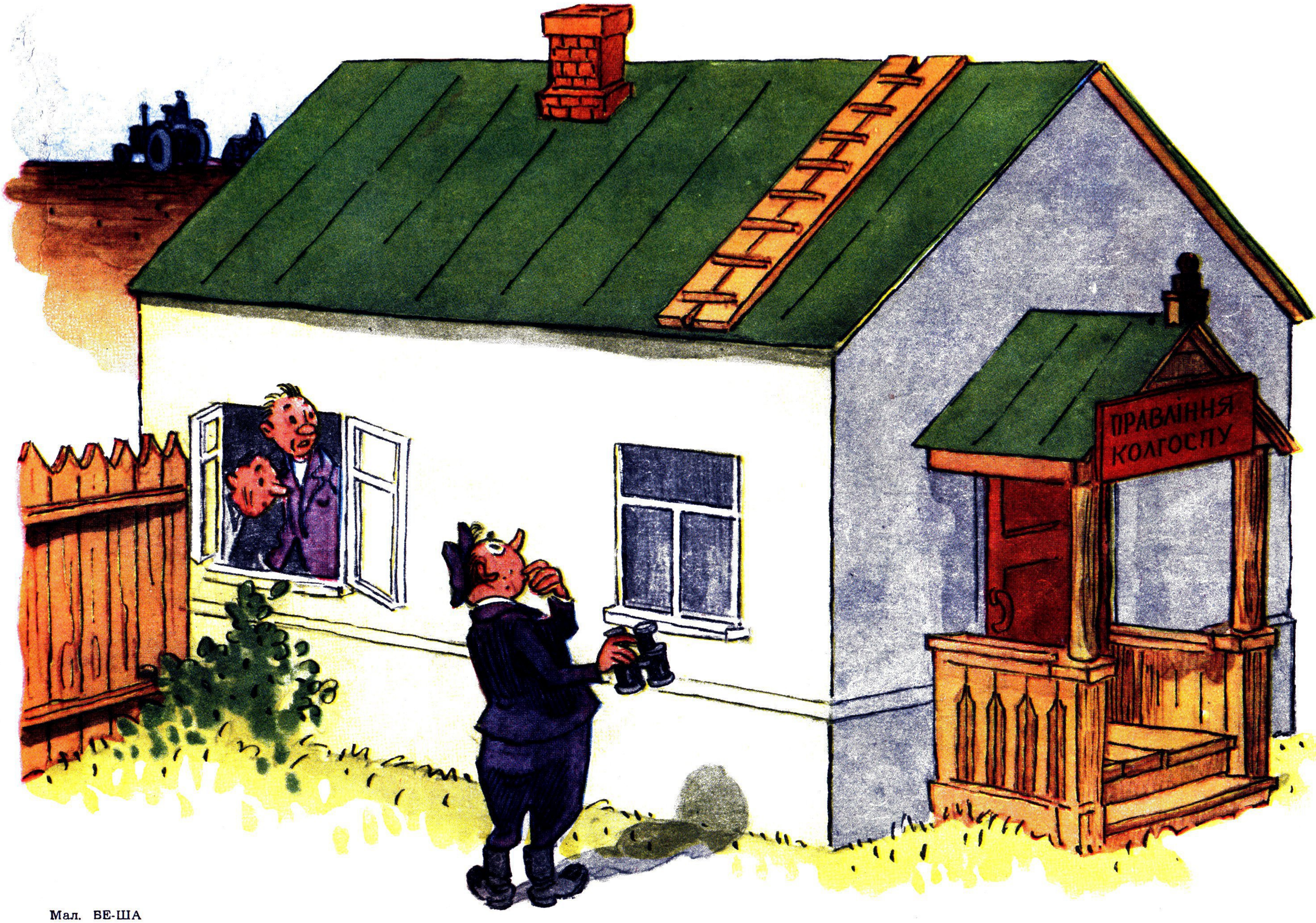

Мал. БЕ-ША

ОБЕЗЗБРОЇЛИ

— Хотів подивитись, як там у полі діла йдуть, так хтось драбину вкрав.

PENGUIN2197
perec-ua.
perec-ua.

Без остатнього АКТА...

За останні два роки на організацію різних веселих збіговиськ у колгоспі ім. Карла Маркса, Братського району на Миколаївщині, витрачено 11.819 карбованців артільних грошей, які за наказом голови колгоспу В. А. Богданова бухгалтер Колесник списав за рахунок... культфонду. Там же зафіксовано й витрати на придбання... як би його сказати інтелігентніше... культінвентаря чи що: 283 пляшки горілки — 6.339 карбованців; 52 пляшки вина — 800 карбованців.

Оскільки витрати ці віднесено не на рахунок «масової пиятики», а на рахунок «культфонду», є всі підстави вважати це культурномасовим заходом, а не витівками зеленого змія.

Само собою, що заклопотаний «культурномасовими заходами» Богданов за минулий рік провів лише одні загальні збори. Ніколи буде колгоспникам допитуватися, куди пливе колгоспне добро. А пливе воно широкою рікою. Дружкам голови без занесення на особові рахунки роздано майже 60 тисяч карбованців грішми, 15,8 центнера пшениці, 3.434 літри молока, 38 поросят і 23 кілограми меду.

Про щедру вдачу голови колгоспу може розповісти багато-хто.

От хоча б і С. П. Заболотний. Той самий, що з благословіння керівників колгоспу хапонув на заготівлях лісоматеріалів 9 кубометрів лісу, а на перевезенні їх — 2700 карбованців грішми. Заболотний нібито сплатив їх «приватним шоферам». А бухгалтер Колесник, добре знаючи, що за перевезення лісу колгосп переказав Калузькій автороті 2.718 карбованців, охоче сплатив і Заболотному за це ж саме 2.700 карбованців.

Про доброту голови міг би розповісти і його заступник І. К. Писаренко, який купив собі мотоцикла, поїздив на ньому дев'ять місяців, а потім за ті ж гроші продав колгоспові.

Або завгосп Д. К. Савченко, що одержав у райспоживспілці для колгоспу більше двох тонн висівок і не здав їх у комору.

Чи то вітром їх роздуло, чи на базар завіяло — досі невідомо

Після чергової операції між головою і бухгалтером відбувається приблизно така розмова:

— Куди записати те борошно й молоко, той ячмінь і птицю, кукурудзу, пшеницю та різну пашницю, що ми з вами роздавали і кінним, і пішим, і вже й не пам'ятаю кому?

— Пиши: пропало. На чортову дюжину валяй, на тринадцятий рахунок.

І от усі оті марнотратства, подарунки й щедроти, всі плоди бездумного господарювання списуються на багатостраждальний рахунок № 13 — «Витрати на виробничі потреби».

«Потрудившись» отак, Колесник, Богданов та їхні колеги вважають себе відмінними господарями, що заслуговують навіть на додаткову оплату.

Остання ревізія констатувала, що всього в артілі розбазарено понад 16,5 тисячі літрів молока, 4,4 тонни пшениці, 2,4 тонни м'яса і більше тонни цукру, а також 11 тисяч карбованців грішми.

Ну, от, здається, і розказано про все. Можна, як то кажуть, опустити завісу. При одній умові, що останній акт цього лицедійства допишуть керівники Братського району.

Г. ВАСИЛЕНКО,
О. МАЯЦЬКИЙ.

м. Миколаїв.

Фейлетон цей розрахований на тих шановних товаришів, які почали відставати з арифметики та географії.

Ми певні, що товариші, про яких ітиме мова, в свій час добре встигали з цих предметів і носили у своїх табелях на радість матусям і татусям п'ятірки і з арифметики, і з географії. Як же ж могло бути інакше? Хто б їм без таких знань у майбутньому довірив керівництво важливими державними установами? Але минав час, і різні господарчі турботи заступили місце знанням чотирьох правил арифметики і географії рідного краю. Тоді ж то й виникла потреба написати цього фейлетона.

Проте перш, ніж перейти до цифр (а цифр буде доволі, бо що ж то за арифметика без цифр?), хочеться змалювати таку трохи фантастичну картинку, яка на перший погляд має досить далеке відношення до суті справи.

Візьмімо якогось абстрактного Івана Івановича, що проживає в якомусь абстрактному місті, де немає ні річки, ні річечки, ні озера, ні озеречка. А Іван Іванович завзятий рибалка. Хлібом його не годуй, а дай посидіти на бережку, та підсікти якого-небудь судачка чи коропчика. Що ж робити в такому випадку? І ось що робить абстрактний Іван Іванович. Бере він свою рибальську снасть, сідає на поїзд і їде у місто, де є річка. Ну, хоча б у Київ, до Дніпра. Там десь на березі, накопавши хробачків, наживлює їх на гачки, закидає вудки і, залишивши біля вудок свого заступника, поїздом-таки повертається додому. Не хоче абстрактний Іван Іванович очікувати, заким тая рибка клюне. Він на цей випадок заступника залишив.

І от рибка почала клювати. Заступник підсікати її не має права, йому таких повноважень не залишили. Змушений заступник бити телеграму: «Приїздіть, клює». Іван Іванович, телеграму одержавши, сідає на поїзд, приїздить, біжить до Дніпра і підсікає. А витягнувши рибку, знову наживлює гачка і повертається до свого рідного міста чекати нової телеграми.

Дивовижна історія, правда? Та хай йому грець, тому дивакові абстрактному Іванові Івановичу! Він хоч свої гроші витрачає, — і кому яке діло, в яку копієчку йому кожен судачок влітає?!

А от у Києві, по вулиці Червоноармійській, 65, міститься зовсім не абстрактний, а дуже таки конкретний Вугільно-паливний комбінат Київського раднаргоспу. Очолює його абсолютно реальний Олександр Степанович Чернєгов. Має він двох заступників теж абсолютнісінько реальних. А всього в комбінаті налічується 79 реальних штатних одиниць з місячним фондом зарплати в 110.000 карбованців, та ще відділ постачання того ж таки комбінату має 26 реальних штатних одиниць з місячним фондом зарплати в 27.300 карбованців, та ще управління вантаження, транспорту і зв'язку — 13 штатних одиниць з фондом зарплати — 15.400 карбованців. А про торфотрест при комбінаті (55 штатних одиниць — 46.000 карбованців) та про проектну контору (8 штатних одиниць — 9.000 карбованців) не будемо згадувати.

Ну, цифр, здається, досить, можна взятися і до арифметичних вправ. Перше питання задачі таке: скласти всі оті тисячі зарплати і помножити їх на дванадцять. Це для того, щоб мати уяву про те, в яку копійку щороку влітає державі цей комбінат.

Розв'язавши це питання, можна взятися до географії. Більшість найважливіших підприємств комбінату міститься в Кіровоградській та Черкаській областях. Не обов'язково мати п'ятірку з географії, щоб зрозуміти, що комбінат з усіма своїми штатними одиницями міститься значно північніше від переважної більшості підприємств. Але раз ти назвався комбінатом і маєш начальника з заступниками і сотні півтори штатних одиниць з відповідним фондом зарплати, то мусиш керувати нижчестоячими (навіть на географічній карті) підприємствами хоч би там що.

От і доводиться тут користуватися досвідом абстрактного Івана Івановича. Доводиться їхати на підприємства (переважно в Олександрію), наживлювати хробачка на гачок (будем вже до кінця користуватися термінами Івана Івановича), а тоді повертатися до Києва і чекати, коли ж воно клюне. Ну, само собою, повинен же хтось бути на місці і за поплавками стежити, щоб у потрібний момент вдарити «блискавку»: «Приїздіть, клює». Про це потурбувалися, і біля підприємств виросли трести «Олександріявугілля», «Димитроввуглебуд» в місті Олександрії, Кіровоградської області, та «Ватутінвугілля» в Черкаській.

Який же може бути трест без штатних одиниць і які можуть бути штатні одиниці без фонду зарплати? І про це потурбувалися. Так у трьох трестах з'явилося ще півтораста штатних одиниць з загальним фондом зарплати 219 тисяч на місяць. Радимо повторити (повторення завжди було матір'ю навчання) попереднє питання — тобто помножити 219 тисяч на дванадцять місяців і скласти докупи обидва результати. Тоді ви матимете повну уяву, у що вскакують державі і комбінат, і трести разом.

Вже сама ситуація склалася так, що арифметика і географія тісно переплелися, і тільки-но закінчиш арифметичні розрахунки, як на черзі постають географічні проблеми і навпаки.

Ну, як, посудіть самі, може Костянтин Андрійович Подшибіткін, начальник управління вантаження, транспорту та зв'язку комбінату всидіти в Києві, на Червоноармійській вулиці, коли на цій вулиці тільки й транспорту, що тролейбуси та автобуси? Абсолютно не підходящий транспорт для відвантаження бурого вугілля з підприємств Олександрії. От коли б по вулиці Червоноармійській ходили залізничні вагони та платформи, тоді інша річ, а так доводиться кидати все і мчати в Олександрію. Тобто на південь від Києва. Або хіба легша робота у головного механіка комбінату т. Двініна?

Бідна вулиця Червоноармійська на шахтне устаткування та механізми Не буде ж т. Двінін керувати роботою ліфтів чи регулювати ті автомати, що воду продають. Покрутиться, бідолаха, в кабінеті, покрутиться і... гайда на Олександрію. За Двініним начальник виробничого відділу т. Попов двигає, за Поповим — головний інженер комбінату т. Шарков, за Шарковим — сам начальник комбінату т. Чернєгов. І так без кінця. Тільки у першій половині квітня сім керівних працівників комбінату провели в Олександрії 11 днів!

У свою чергу працівники тамтешніх трестів не забувають Києва, і важко сказати, хто частіші гості: кияни в Олександрії, чи олександрійці в Києві. Звичайно, не ангели на своїх крилах і не килим-самольот переносять цих туди, а тих сюди. За поїздки сюди-туди треба платити. Отож і витрачено апаратом комбінату за минулий рік на різні відрядження 189 тисяч карбованців, та в двох трестах олександрійських — 79 тисяч. А лише за два місяці цього року працівники комбінату розвозили сюди-туди 34 тисячі карбованців, а трести туди-сюди близько шістнадцяти тисяч. Коли це все до купи сплюсувати, невесела арифметика виходить.

Якось, певне, жартуючи, закинули Олександрові Степановичу Чернєгову, що він рідко на підприємствах своїх буває. Дуже образився тоді Олександр Степанович:

— Та я в Києві менше буваю, ніж в Олександрії! Та я і весь мій апарат більшість часу там проводимо!

Обурився Олександр Степанович. І не без підстав. Він казав правду. І він, і весь апарат комбінату дійсно більшість часу проводять саме в Олександрії. На це є теж підстави. Адже процент валової продукції тресту «Олександріявугілля» до всієї валової продукції комбінату становить не мало, не багато — 69 процентів.

Разом з трестом «Ватутінвугілля», який, до речі, не так далеко від Олександрії, підприємства Олександрії дають 85 проц. плану, а коли зважити, що в 1960—61 роках стануть до ладу два великих вугільних розрізи, Балахівський та Бандурівський, в тій же таки Олександрії, цей процент ще збільшиться.

От тут і постає останнє питання з нашої арифметичної задачі: чим же керувати в першу чергу — трьома трестами, які дають $^{9}/_{10}$ всієї валової продукції по комбінату, чи отим торфотрестом?

Тим самим торфотрестом, що т. Чернєгов пригрів у себе під дахом комбінату на Червоноармійській, 65! Тим самісіньким, що дає аж... 6,5 проц. плану.

Ми передбачаємо, що відповідь буде така: «А ми керуємо і тими, й тими».

А після такої відповіді хто ж не поспівчуває керівним працівникам тресту — не легко їм керувати основними підприємствами на відстані.

Подивишся на все це і просто радієш, що комбінат міститься в Києві і має під безпосереднім наглядом хоча б цей торфотрест. А що було б, якби якась мудра голова додумалася розмістити комбінат десь на станції Тюшках? Тоді й цього тресту під боком не було б. А при такому зневажливому ставленні до географії наш варіант з Тюшками цілком можливий.

Цікаво, чи не зобов'язалися товариші з раднаргоспу перед трестами готелів і ресторанів, що будуть щедро постачати їм командировочних та різних штовхачів? Якщо ні, то здоровий глузд за те, щоб комбінат у всьому своєму складі ще раз виїхав в район своїх найважливіших підприємств та... там і залишився.

Тоді відпаде потреба в сотнях зайвих штатних одиниць, і сотні інженерів займуться справжнім ділом, а не переписуванням папірців і роз'їздами у нескінченні відрядження.

Товариші з раднаргоспу, пожалійте комбінатівців, набридло їм їздити сюди й туди.

Повезіть їх туди!

Побачите, і вугольок стане дешевшим, і в державному гаманці кілька мільйонів осяде.

А державі ті мільйони зовсім не зайві, слово честі.

М. БІЛКУН,
К. ДІДЕНКО.

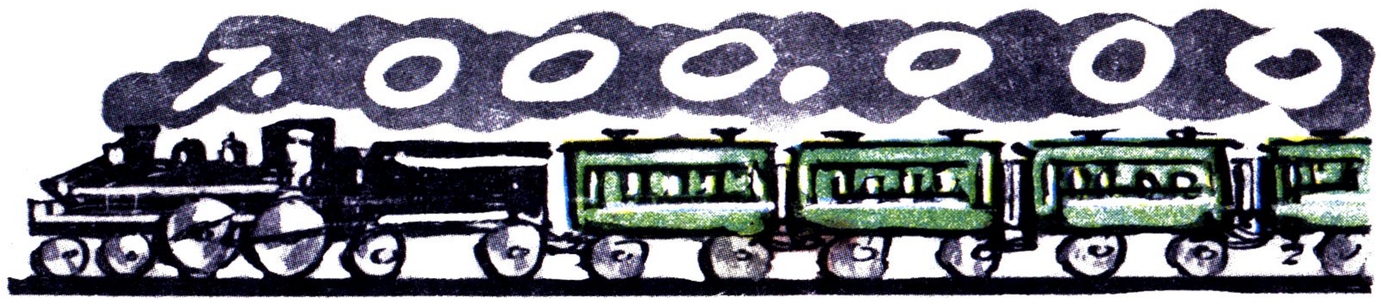

Мал. К. ЗАРУБИ

Як дбаєш, так і маєш.

ТРАНЗИТНИЙ ЗАВІДУВАЧ

Зовсім ще недавно Павло Іванович Бєсов працював на відповідальній роботі, на високій посаді у Міністерстві комунального господарства УРСР. А коли те міністерство ліквідувалося, направили Павла Івановича у Ровно завідувати обласним комунгоспом. Зраділи люди в обласному центрі: не кожен же завідувач комунгоспу має таке славне керівне минуле. «Від цього, — казали люди, — можна сміливо чекати чудес!»

Та не так розцінював ситуацію приїжджий із столиці. Він почував себе так, ніби щойно з неба впав. Посада керівника обласного комунгоспу здалася йому не посадою, а якою-такою посадкою, до того ж вимушеною. Засмутився та запечалився Павло Іванович і вирішив жити круглим сиротою — без сім'ї, без роду і навіть без квартири. Просили його:

— Вселяйтеся у квартиру... Для вас гарну підшукаємо, ви ж у нас один на всю область.

— Ні! — сказав Павло Іванович.

Більше вже про квартиру ніхто й не заїкається.

Отак і живе завідувач без квартири. Тільки не лякайтесь, будь ласка, товариші, не малюйте в уяві сумних картин. Не подумайте, що відповідальний «сирота» ночує попідтинню або на вокзалі. Що ви?!

Павло Іванович отаборився у спеціально для нього звільненому окремому, зручному, затишному, світлому, теплому номері готелю. Щодоби за такий номер треба платити 12 карбованців. Але Павла Івановича це не злякало: він довго в тому номері жив-поживав, а грошей нікому ні копійки не давав.

Отак тихо та спокійно жив собі в самотині й не зчувся, як підкралося горе, налетіли на готель ревізори, наробили шуму, понаписували актів, примусили солідного начальника солідну суму за проживання в готелі заплатити. Та ще й страмили: як вам, мовляв, не соромно без плати в готелі проживати!

— Що ж... коли так, то будемо платити! — сказав бездомний зав і наказав міськкомунгоспові суворо й регулярно стягати з постояльця готелю «Червоний шлях» громадянина Бєсова П. І. аж по 3 карбованці за добу. І пішли збитки за збитками: близько шести тисяч карбованців коштує вже добровільна бездомність Павла Івановича.

Отак і живе у Ровно Бєсов, як транзитний пасажир на пересадці. Спить у «дешевому» номері і бачить свою дорогу, незабутню київську квартиру...

Г. ПАВЛЕНКО.

Про грушу та черствих душу

З давніх-давен у славних Черкасах на вулиці Гоголя росла крислата, гілляста, красива груша! Діти з усієї вулиці любили її і збігалися до неї гратися. Та ось недалеко від груші побудували дім. Оселився в тому домі секретар виконкому Черкаської міської Ради Володимир Данилович Науменко. Не сподобалась чомусь та груша Науменкові, і він вирішив підрубати її під корінь. Прочули про це діти з Гоголівської вулиці. Зібрались під грушею на нараду і написали секретареві виконкому міськради таку ноту:

«28 березня 1959 року

ДЕПЕША

Науменкові особисто

Шановний товариш Науменко!

Ми, жителі вулиці Гоголя № 284, дізнавшись про те, що ви хочете рубати нашу грушу, забороняємо вам робити це. Тінь від груші падає в інший бік і вона вам не заважає. Це груша наша, а не ваша.

Відповідь напишіть на другому боці листа. За відповіддю до вас прийде Олександр Шамарін.

Підписали депешу ВЛАДИК, САША, ГАЛЯ, ВАЛЕРИК та інші».

Точно у визначений час з'явився семирічний парламентер Саша Шамарін, і Науменко вручив йому ноту-відповідь. Вона гласила:

«Діти!

Грушу спиляють, коли б я навіть і не хотів цього, бо якщо вирішили поставити житловий будинок, то груші не місце в такій близькості до стін, до даху, бо вона руйнує і те і друге, особливо дах.

Тепер про те, що це «Ваша» груша, — важко повірити, бо їй у декілька разів більше років, ніж усім Вам, разом взятим. Та, якщо вона і «Ваша», то вона також і наша, тим більше, що стоїть біля наших вікон.

Внемлючи Вашим просьбам, я пораджу, якщо це тільки можливо, пересадити цю «вашу» грушу кому-небудь з Вас перед вікном».

Не будемо сперечатися, чия та столітня груша — «ваша» чи «наша», обійдемо тут і секретарську іронію з пересадженням груші під вікна до Владика чи Валерика. Не будемо звертати уваги на пунктуацію та стилістику секретарської ноти-відповіді. Скажемо лише, що та капосна груша стоїть аж за чотири метри від стіни, а гілки її піднімаються аж на три метри вище даху, де зволять жити один з батьків міста Черкас — секретар виконкому міськради Володимир Данилович Науменко.

Може б, виконком Черкаської міськради спільними силами детальніше розібрався, де стіни, де дах, а де Науменкова груша, і куди і на що вона кидає тінь.

К. ЮР.

ДРАМА НА ПОЛЮВАННІ

Раз, два, три, чотири, п'ять. Вийшов директор радгоспу «Первомайський» (Краснодонський район, Луганської області) В. А. Бурлака погулять...

Оскільки директор радгоспу не тільки директор, але й заповзятий мисливець, то, ясна річ, що, йдучи гуляти, він узяв з собою і рушницю. А рушниця, як уже відомо, — стріляє... А стріляти ні в кого. Ані тобі зайця, ані качки завалящої, ані вовка. Від такого невезіння часом мисливцеві самому завити вовком хочеться. Та В. А. Бурлака — не такий. Ні. Він не завив. Він запив... І коли допився, як кажуть, до чортиків, то раптом помітив, що прямо на нього пре якийсь здоровенний хижий звір. «В ружжо!» — сам собі скомандував В. А. Бурлака і, прицілившись, вистрелив!

— Єсть!.. — радісно вигукнув він, коли впевнився, що звір після першого ж пострілу упав на землю. Та радість була передчасною. Не встиг мисливець і перевести подих, як переконався, що на нього насувається ще одна химера. І В. А. Бурлака, не цілячись, натиснув на другий курок.

Димок від пострілу розвіявся. За кілька метрів од мисливця лежав другий звір.

Сп'янілий від такого успіху (і не тільки від нього), мисливець кинувся до своїх трофеїв, але так і не добрався до них: зачепився за власну ногу і теж упав.

Спасибі робітникам радгоспу, що збіглися на постріли: вони уважно розглянули трофеї і доповіли В. А. Бурлаці про результати його полювання.

— Влучили, товаришу директоре, в корівок нашого зоотехніка і ветфельдшера.

Згодом ті ж робітники розповіли і «Перцеві» про мисливські досягнення свого директора. Наприкінці свого листа вони написали: «Іншому за такі «пустощі», мабуть, добре перепало б, а от нашому директорові — хоч би що. Його, кажуть, у райкомі партії за це навіть по голівці погладили...»

Останній версії ми, чесно кажучи, не повірили, і звернулися до Краснодонського райкому партії. А секретар райкому т. Чеботарьов своєю відповіддю таки довів, що гладити по голівці директора-п'яндигу ніхто й не збирався. Навпаки. В. А. Бурлаку за те, що він п'яний стріляв корів, бюро Краснодонського райкому партії суворо покарало: воно його... попередило!

Отак заохочують мисливців за свійськими тваринами у Краснодонському районі!

Б. ГРИГОРЧУК.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

— У якому вусі дзвенить?..

Народні усмішки

ДОСАДИВ

Їхав дядько парою коней. Одна кобила була вже стара і пристала. Він випріг її, прив'язав до воза та й каже з серцем:

— Ох, і дурна ж ти, дарма, що голова велика... Не схотіла їхати, то йди пішки...

Повідомив К. СОСНОВСЬКИЙ
з с. Вільхівці, Чемеровецького району, Хмельницької обл.

СКРОМНЯГА

— Ви не знаєте, хто у вашому Будинку культури найкраще грає в шахи?

— Та Клименко, але я в нього виграю...

Повідомив М. Г. БЕЛЬЦОВ
з м. Балти, Одеської області.

«ВЧЕНИЙ» ЛІСНИК

Один лісник виходив на пенсію. Йому на зміну прислали молодого фахівця. Старий показував молодому лісникові його господарство. Зайшла мова про самовільну порубку лісу.

— Тихше, — перебив його молодий лісник, — хтось ліс рубає.

Старий прислухався. Тук-тук-тук! — чулося в лісі.

— Та це ж дятел, — засміявся старий лісник.

— Ну то що? — образився молодий — А якщо і Дятел, то хіба в нього не можна сокиру відібрати?..

Повідомив А. ХАРЧЕНКО
з м. Остра, Чернігівської обл.

У ВАГОНІ

Увійшла баба у вагон з повним кошиком, сіла і сидить. Аж ось і квитки перевіряють.

— Бабусю, — каже провідник, — у вас є квиток?

— Є, — каже та, показуючи.

— Цей не годиться, — каже провідник, дивлячись на квиток.

— Як не годиться?! — дивується бабуся. — Сім день годився, а тепер не годиться?!

Повідомила Ганна ВЕЛИЧКО
з с. Вовна, Зноб-Новгородського району, Сумської області.

ЗРОЗУМІВ

На уроці учитель спитав одного неуважного учня:

— Коли найкраще рвати яблука?

Учень, не задумуючись, випалив:

— Тоді, коли собака прив'язаний...

Повідомив А. ШЕВЧУК
з с. Плисківці, Вінницької області.

РІДНІ Й ЗНАЙОМІ

Це було ще за старих царських часів. На розі конкою зарізало собаку. Прохожі подумали, що людину, і скоро тут зібрався великий натовп цікавих. Поліцаї хотіли розігнати людей, але ті не розходились. Аж ось прибіг начальник поліції і крикнув:

— Всім розійтися! Залишитися тільки рідним і знайомим!

Усі розійшлися. А біля вбитого собаки залишилися самі поліцаї.

ВЕРЕДЛИВИЙ ПАН І РОЗУМНА БАБА

Жив вередливий пан. Розсердився він одного разу на свою стару служницю і наказав їй за день спіймати десять горобців. Ловила, ловила баба, вже півдня пройшло, а вона нічого не спіймала. Аж тут і пан нагодився та й питає:

— Ну, скільки ще лишилося ловити?

— Мало, паночку, мало. Ось ще одного зловлю і тільки дев'ять залишиться.

Повідомив І. О. ІЛЬЄНКО
з м. Чорнобиля, Київської області.

ПРИСЛІВ'Я ТА ПРИКАЗКИ

Якщо корови їдять солому-озимку, не жди молока ні влітку, ні взимку.

Одержавши диплом, не думай, що ти вже агроном.

Люби рибку не на сковороді, а у воді.

Записав в колгоспах Луківського району, Волинської області,
Василь ТУРЧАК.

ТЕЧЕ ВОДА КАЛАМУТНА...

Так починається популярна пісня. Починається вона начебто й сумно: мати доньку побила за те, що вона довго з парубком стояла. Але дуже скоро виявляється, що підстав для суму немає, і пісня закінчується весело. На жаль, про цей фейлетон такого не скажеш. Дуже мало в ньому веселого, і все через те, що тече вода каламутна. Тече вона з Дніпродзержинського азотнотукового заводу у Дніпро-Славуту. Тече і в Кайдацьких плавнях рибу губить. Багато щук, окунів, пліточок та карасиків попливли в Чорне море догори черевом. А ті, що вціліли, зібралися на раду. Старий сом, який багато на своєму віку бачив і побував у бувальцях, розповідав молоденьким пліточкам:

— На багатьох заводах фільтри спеціальні є. Проходить через них вода каламутна і стає прозоренькою, як сльоза. Плавай в такій воді безпечно, нічого боятися, що перекинешся догори черевом. Може, й на азотнотуковому заводі поставлять такі фільтри.

— Доки вони там поставлять, то з нас луска пообсипається і шкура пооблазить, — гарячилися пліточки, —з азотом, дядьку, самі знаєте, жарти погані.

Радились, радились і вирішили перекваліфікуватися. Морськими рибами вирішили стати. Доволі плавати в каламутній воді, морська хоч і солона, зате чиста.

Обрали риби делегатів і командирували їх шукати в морі Чорному хорошого місця.

Невідомо хто порадив їм плисти до міста Керчі. Там, мовляв, бухта хороша біля самісінького міста, місцеві оселедці та кефаль нахвалитись нею не можуть. Вода чиста і прозора, а що солона, то вже ж краще в солоній воді плавати, ніж азот ковтати.

Припливли делегати до Керченської бухти і плавниками об боки вдарили. Лишенько, вода в бухті ще каламутніша, ще брудніша, ніж у Кайдацьких плавнях. Місцеві оселедці кажуть їм:

— І куди оце вас дурнів принесло?! Ми й самі б уже раді на якийсь гачок зачепитися, покінчити життя самогубством, так жоден рибалка не всидить на березі. Будівники керченської каналізації подбали — спускають нечистоти прямо в бухту. На березі сморід, а у воді теж не краще. Словом, хоч топись.

Тече вода каламутна... У пісні дівчина смутна, бо мати її побила. А дяді ті, що воду каламутять, і не думають сумувати. Їх, на жаль, ніхто за це не б'є.

Б. МИКОЛАЄНКО.

Мал. Л. БОЙКА

Портрет бракороба.

Музична трагедія

Розквокталася матуся,
Наче справжня квочка,
По голівці ніжно гладить
Рідного синочка.

Загубила через сина
Спокій бідна мати:
Господи! Її дитина
Мусить працювати!

Після школи хлопчик піде
На завод чи в поле...
Як це можна допустити?
Нізащо, ніколи!

Перебрали мама й тато
Хлопцеві таланти
І рішили, що віддати
Треба в музиканти.

І взялися всі за діло,
Не гаючи часу.
Баба витягла панчоху,
Мати — в ощадкасу.

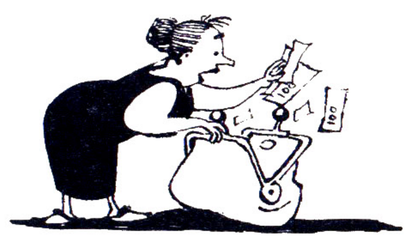

Потирає батько руки:
«Будеш грати, сину!»
І приніс йому хорошу
Скрипку з магазину.

Баба дума: «Чи велике ж
Цабе буде з внука,
Як йому таку маленьку
Дати скрипку в руки?»

І на гроші, що складала
У панчоху-касу,
Узяла й сама купила
Внуку контрабаса.

«Веселеньку,— дід подумав,—
Музику ми любим!»
І придбав за добрі гроші
Здоровенний бубон.

Показав усім хлопчина
Музичну натуру:
День і ніч гатив невтомно
В барабанну шкуру.

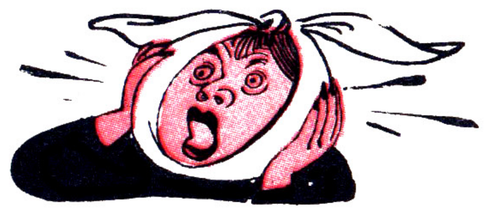

Вуха в матері заклало
І щока напухла,
В голові гуло, шуміло —
Поки не оглухла.

Таткові скривило рота,
Стало смикать брови —
Встановили у лікарні
Хворобу нервову.

В баби — кольки в попереку,
Теж на «нервній почві»,
Розтирає скипидаром,
Париться у ночвах.

Лише дід живе спокійно,
Не тікає з хати:
Він додумався у вуха
Вату закладати...

І. НАУМЕНКО.

м. Василівка,
Запорізької області.

НЕНАГЛЯДНА СТЕЛЯ

Не можна сказати, що у Вільшаній (Дворічанського району на Харківщині) клубу немає. Клуб там є. І найцікавіше в тому вогнищі культури знаєте що? Гадаєте, вистави, лекції, танці? Ні, нічого схожого. Найцікавіша у тому клубі стеля. На неї люди найбільше дивляться. Хай найновіше, найцікавіше кіно показують, хай найкращий артист найкращу пісню співає — глядачі кожної хвилини на стелю поглядають: чи не надулася вона, чи не потріскує, чи не збирається упасти на голови...

То чому ж нового клубу не збудувати? Як можна отак життям ризикувати?

А клуб новий у тому селі будується. П'ятий рік росте і ніяк вирости не може.

П'ятий рік!

Грошей багато витрачено, стіни змуровано, а до стелі діло ніяк не дійде... Коли керівників колгоспу питають люди, що вони думають про таке будівництво, то чують завжди одне:

— Он ферму треба кінчати.. Он майстерню треба будувати... Тут ніколи й на стелю глянути, а ви про клуб...

От через це й доводиться вільшанським колгоспникам так часто на клубну стелю поглядати...

Н. БУГАЙОВА.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— О, тарілки летять, значить, татко з мамою вже дома...

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.

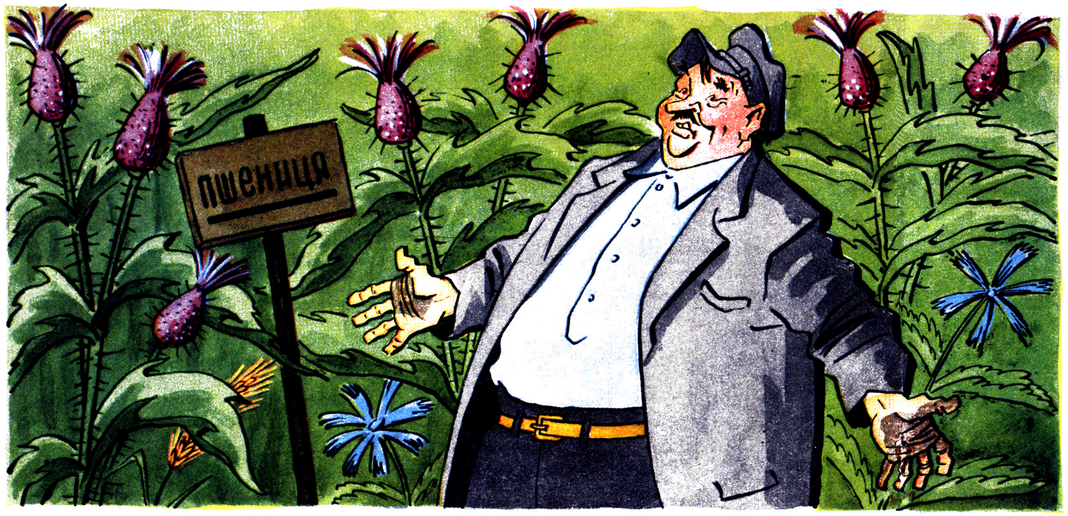

— Я вже й табличку повісив, а ніхто не вірить, що тут пшеницю посіяно.

БАГАТОМІСЯЧНІ ОГЛЯДИНИ

Розглядають її, роздивляються... То з одного боку зайдуть, то з другого... І так поставлять, і сяк...

Що це за оглядини? І чому відбуваються вони так незвично і так давно? Воно, звичайно, старі люди правильно кажуть: перш, ніж одружитися, треба роздивитися. Але й найвередливіші женихові родичі не розтягують оглядини на кілька місяців.

І як тільки наречена витримує?

Звуть нашу наречену — Пропозиція. І розумна вона, і робітяща, та й на вроду гарна, але має одну істотну ваду — безсловесна. Тому, мабуть, і знущаються з неї.

— Нічого, Пропозиція все витримає, в дівках не засидиться. Колись засватаємо.

Так, певно, міркують деякі товариші з Української ради профспілок. Ще у вересні минулого року завідуючий відділом праці і зарплати УРПС тов. Жихарев написав офіціального папірця:

«Зараз Укрградпроф розглядає пропозицію про організацію республіканського змагання колективів товарно-транспортних управлінь і нафтобаз...».

Це була відповідь на лист колективів Одеського товаро-транспортного управління Укрголовнафтозбуту, одеських нафтобаз № 1 і № 2 та Роздільнянської нафтобази з проханням розглянути, нарешті, і підбити підсумки змагання, визначити переможців.

«Зараз» триває і досі.

Не виявляють особливої поквапливості і профспілкові свати з Токівського кам'янодробарного заводу Апостолівського району на Дніпропетровщині. Колектив цього підприємства змагається з робітниками Ново-Миколаївського заводу Солонянського району, тієї ж Дніпропетровської області. Змагаються вже не один рік. А які наслідки змагання — ніхто не знає.

Якось токівці вирішили вирядити в Ново-Миколаївку спеціальну комісію, щоб підбити підсумки змагання, обмінятися досвідом. Три дні мандрувала десь комісія, потім доповіла:

— Заблудилися ми. Замість Ново-Миколаївки потрапили в Запорізьку область.

Тепер на заводі знову розглядають пропозицію про створення нової комісії. Бюрократичні оглядини тривають, а жива творча справа соціалістичного змагання чекати не хоче. Кінець кінцем вийде так, як з тими невдахами-сватами. Обуриться наречена і скаже:

— Не ходи по полю, не топчи куколю, не лупай очима, не твоя дівчина!

О. ОЛЕКСІЄНКО.

ЧОГО СМІЯЛИСЯ КУРИ

На подвір'ї колгоспу «Ленінська Іскра» порпалися дві курочки і, між іншим, вели таку розмову:

— Ну й пече! — говорила зозуляста.

— На те й літо, — розважливо відповідала рябенька.

Зозуляста глянула на синє небо і мрійно протягла:

— Мине літо, настане осінь... А восени, дасть бог, курчат почнемо підраховувати...

— Бог!.. Дасть він тобі, — рябенька, по-своєму, по-курячому, засміялася. — Інкубатор нам курчат дасть. Хіба не чула: вісім тисяч яєчок нинішньої весни заклали в інкубатор.

Тепер за боки вхопилася зозуляста. Вона не просто сміялася, а заходилася сміхом.

— Ой, не можу... — квоктала вона. — Ой, умру!

— Не умрещ, — сердито перебила її приятелька. — Не дадуть умерти: заріжуть!

Але зозуляста наче не чула сердитого голосу рябенької.

— Ото насмішила, — сказала вона. — Хіба ти не знаєш, що з тими яєчками скоїлося?

Рябенька тільки очима закліпала.

— Не знаєш, то краще мовчи. А я знаю: зоотехнік Бондаренко про ті яйця забув. А голова колгоспу Мец йому не нагадав. А коли про яйця згадали і заглянули в інкубатор, то виявили, що замість курчат вилупилося вісім тисяч дуль, присипаних маком.

— Ну, це вже ти, вибач, бре...

— Щоб мені з цього місця не зійти! Тільки вчора чула, як пташниця сказала: «Матимемо цього року не курчат, а дулі з маком!»

По хвилині зозуляста додала:

— Між іншим, та сама пташниця сказала ще щось, але дуже образливе для нас.

— Цікаво, цікаво... — обернулася до зозулястої рябенька.

— Вона дуже лаяла зоотехніка Бондаренка та голову колгоспу Меца, і знаєш, як їх назвала? Курячими головами!!!

В. ЛІСНЯК.

Доманівський район, Миколаївської області

Малюнки польського художника Ц. НЕРВІНСЬКОГО (Варшава), зроблені спеціально для «Перця».

Позиція американського бюджету.

„Роздайся, море, тріска пливе..."

(ПОДОРОЖ ПЕРЦЯ)

1.

Славна наша радянська міліція і славні її діла.

У лютому негоду, в завірюху, в дощ, удень і вночі сторожко і невсипно стоять вони, кромні охоронці на вартівні громадського спокою.

Любимо ми свою міліцію. Любимо і шануємо.

Лише хапуги, п'яниги і всякі, вибачайте на слові, шаленюги-халамидниги її не люблять. Упоперек стають.

Бо захисники порядку не дають босячні ходу. Спиняють.

Скажемо, суче вулицею Харкова отакий собі здоровило. Шапка на один бік, патли на другий. Очі цибулиною, ніс картоплиною. Нализався... По саму зав'язку набрався... Він із себе уявляє морського бога Нептуна. Йому, бачите, на Сумській вулиці море по коліна...

Ногами не йде, а вроді гусячими лапами гребе, ще й на всю горлянку дере: «Роздайся, море, тріска пливе...»

Міліціонер чемно спиняє і попереджає:

— Громадянине! Давайте не будемо!..

А «громадянин» і вухом не веде.

— Ти на мене?.. Да!.. На Кольку Вирвикобилихвоста? Да! Ти же мого характера не знаєш?

Характер у вуличних бешкетників метний. Моментально здирається на телефонного стовпа.

Неспокійного удруге спокійно запрошують.

— Громадянине! Давайте будемо злазити!

— Чудной ти чоловік! Я вже в атмосфері!

Тамуючи гнів — мовляв, ми й не таким чортам роги вправляли, — постовий міліціонер акуратно і вміло влаштовує «небесному скакунові» плавну посадку на земну територію із п'ятнадцятиденною заправочкою...

Складна, копітка робота.

І ось тут на допомогу міліції прийшли численні бригадмільовці. З фабрик, з заводів, з інститутів прийшли. Прийшла могутня народна дружина!

2.

Пильнувати громадського спокою — благородна і почесна робота.

Недаром жителі міста Харкова з ласкою позирають на червоні пов'язки юнаків і юнок, бригад, якими керують робітники заводів — Ващенко Петро Васильович, Іваників Георгій Михайлович, студенти — Володимир Шамраїв, Радомир Дорофеїв.

Чи бувають на цьому, здавалося б, мирному фронті суперечки, сутички?

Бувають.

Нещодавно на одній із харківських вулиць на бригадмільців набігла зграя хуліганюг і п'яниг. З палюгами, з ломацюгами підскочили.

— Отут ми вас налякаємо!.. Отут ми вас нажахаємо!..

І не налякали, і не нажахали. Хулігани — Бурман, Григоров, Чашка, Терзієв, Арутюнов, Бабкін — самі тремтіли.

Тремтіло сиділи на лаві підсудних. Сиділи голубчики тихесенько, милесенько.

Як ото кажуть: шаленюгам пощастило вхопити по заслугах!

3.

Трапляються у Харкові п'яні хуліганчики і вищого калібру.

Для отаких і розпроотаних у нас єсть невеличний проект. Давайте не пошкодуємо фарб. Розмалюємо їх імена на видноті. Хай і дітки пальчиком показують і питають тата: «Тато! А що оце за кака на портреті стирчить?»

У Харкові деякі товариші доказують — п'яних не тоже малювати. Не годиться гостренько критикувати.

«Конешно, — кажуть, — згодні з вами. Людина повела себе недостойно. Мукала на вулиці... Пересолила... Півлітри перехилила... А ви ж знаєте, з півлітри не тільки замукаєш — захрюкаєш!.. Не оголошуйте! А то таке напишете: «Технік-конструктор «Промбудпроекту» Гельфенбейн Мойсей Фіселевич по Сумській вулиці ротом хрюкав, а по вулиці Пушкіна, № 40, об парадні двері лобом грюкав...» Пошануйте! Не критикуйте!»

Наберемося відваги, покритикуємо п'яненьких хуліганів. Що поробиш, коли солідний бухгалтер солідної установи — ремконтори Харківського облвиконкому — Мишин Яків Андрійович ліг на тротуарі Університетської вулиці і по-християнському декламує: «Один хрести пише, а другий лежить і не дише...»

Декламує, співає, зустрічних за ноги хапає і слізно благає: «Братці! Недолили!.. Долийте, ради бога!..»

Довелося Якову Андрійовичу долити у витвережнику.

Другий беремо вуличний фактик. Ідуть бригадмільці вулицею, дивляться, якась паця на тротуарі рохкає.

— Хто ви? — питають.

— Я?.. Я — проектувальник! Проектую стежки. Отак — для ходячих, отак — для сидячих, а отак — для лежачих...

Перевірили — зброхав лежачий. Він мав вищий спортивний ранг. Це був директор магазина «Спорттоварторгу» № 12 — Некрасов Всеволод Юхимович.

Майор міліції Терещенко Олексій Васильович порадував нас.

— Останні три місяці хуліганство й пияцтво поменшало. Просто радісно: у нашій інституції робітник із заводу стає рідким гостем.

Ій-богу, і нам ота зміна приємна.

4.

Хіба поставити крапку? Очевидно, не будемо ставити крапку.

Коротенько поговоримо про культурно-мистецькі запити нашої духовно зростучої молоді.

Чим іноді задовольняють нашу молодь? Танцями!.. Перед нарадою — танці, після наради — танці.

Та ще ж які дикі танці?.. І вихиляси, і випинаси, і чортзна-що!

Музика песимістична, виконання громобійне... Пищить, тріщить, скавучить...

А де ж чудесні класичні, народні і радянські танці і пісні?

Були ми в Харкові у широкоекранному кінотеатрі. Перед кожним сеансом на естраді грає оркестр. Як заграють, як заскриплять, заскрегочуть — хоч вуха затуляй!

Звідкіля оце несусвітне, прерійне дзеленькотіння береться — ума не прикладемо.

Усі про оцей ісриконсько-джазовий гвалт балакають, розмовляють, говорять, гомонять, пробачте, і по куточках стиха жебонять, а воно тріщить, а воно пищить!..

Проба! Даймо ж нашій чудесній молоді і чудесну, милозвучну музику і пісні!

Запевняємо: чарівна музика класична, народна, радянська — велинний і дійовий чинник у боротьбі з хуліганством і пияцтвом.

Високої культури хуліганство страшенно боїться.

З Перцем по Харкову мандрував і все занотував Ол. КОВІНЬКА.

Слабкий характер

Дехто думає: легка посада в комірника. Поставив гирі на ваги, пальцем сюди, пальцем туди — і посвистуй собі. Е-е, ніколи йому посвистувати... Посудіть самі. Приїздять представники в колгосп. Ну, там походять вони по фермах, заглянуть, де треба й не треба, та скільки не ходи, а без сніданку чи обіду не обійдешся.

Звиняйте, я наперед заскочив... По порядку розкажу. Приїздять, значить, представники, а завгосп — у комору, до Каленика Архиповича і натякає:

— Ти там той... У Христі вобщем...

І пішов собі. «Ти там той...» — це, значить, кілька десятків яєчок, сальця, медку однести до Христі. Вдова у нас є така: всі обіди-вечері з представниками у неї відбуваються.

...Оце якось забіг у комору завгосп, кашляє, ніяк слова не вимовить. А радий, уже такий радий, як ніколи. Нарешті, отямився:

— Ти там той...

— До Христі? — машинально запитав комірник Каленик.

— У мене той... дитинка знайшлася...

Каленик Архипович почухав потилицю, заскалив одне око, немов націлювався. Він завжди робив так, коли обдумував щось чи лічив у пам'яті. Завгосп зрозумів оте комірникове вагання.

— Ти той... запиши... Після родин розквитаємось, — і пішов собі.

Каленик Архипович плюнув йому вслід: — «Запиши... Розквитаємось...» Знаю я твоє розквитування.

Може б, Каленик і не відпустив продуктів на родини, так характер мав плохий, не міг настояти на своєму. Тож, плюнувши завгоспові вслід, почав із злістю різати м'ясо, немов четвертуючи самого винуватця торжества.

Скажу вам по секрету: Каленик по слабохарактерності може й зайву чарку вихилити. Не тому, що він п'яниця, що йому до вподоби оте проклятуще зілля, а — перечити не вміє. І часом так намогоричиться, що забуває рідну мову. Випадає вона з пам'яті. Тоді починає Каленик говорити по-німецькому. Він завжди після четвертої говорить по-німецькому. Правда, запас німецьких слів не дуже багатий у нього. Знає він лиш три слова: «Ахтунг», «Хенде хох» і «Хальт». Але обходиться й ними.

Буває, скажімо, так. Є в нас старий-престарий дід Терешко. Але ні одна гульня без діда не обходиться. І випиває ще старий. І коли хто питає: «І ви, діду, п'єте горілку?», відповідає: «Її ж не жувать...»

Звиняйте, потягло мене знову вбік. Любить старий розповідати всілякі небилиці. А Каленик слухає-слухає, а потім як заволає по-німецькому: «Хальт!»

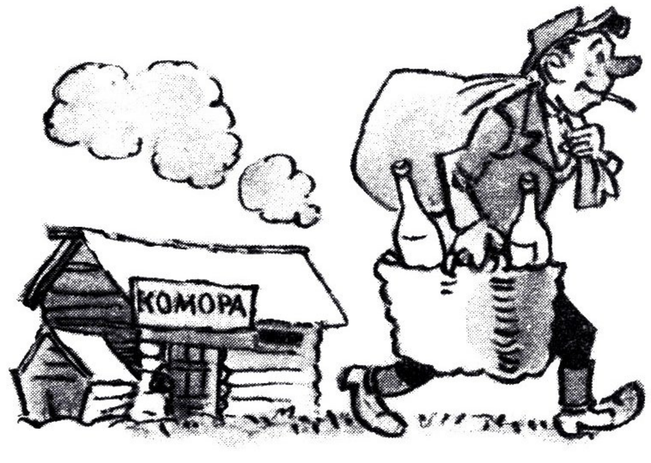

Старий аж здригнеться: «Тьху на твою голову! Таке згадуєш проти ночі».

Каленик завжди лякає діда Терешка по-німецькому.

Еге ж, так про родини. Добре гуляли у завгоспа. Балясував і Каленик тут, і якийсь нетутешній чоловік, далекий родич завгоспа з чудернацьким ім'ям — Авксентій Веремійович Гадючка. Цей з усіма не співав. А коли стихав гурт, починав сам. І так жалібно співав, немов хотів у тій пісні всю тугу свою вилити. Правда, всієї пісні Гадючка не знав. Ми за весь тиждень чули від нього лише такі, сповнені скорботи, слова:

Ти сказала під комору —
Не сказала під котору...

Еге ж, одгуляли родини. Аж попухли всі, похрипли від пісень... Повставали вранці, а голова — не питайте. Хто його знає, що й робили б, якби завфермою Данило Свистун саме кабана не колов. Каленик, звісно, приніс яєць. Бо воно правду кажуть: без яєць і сало дурне. На столі виросли пляшки з синьою рідиною. І на кожній чорними буквами написано: «Яд!» і дві кістки отак, навхрест.

Каленик одсунувся від пляшок. А Данило його заспокоїв: «Я вже пробував, отрута, конєшно, гидота, але ж на спирті...»

Коли всі, кривлячись, випили, Каленик заплющив очі і, прощаючись із світом, вилив смердючу рідину в рот. Згодом він, як завжди, уже кричав по-німецькому: «Хай», «нехай» і «наливай». А увечері Каленик не міг говорити ні по-своєму, ні по-німецькому — у нього річ одібрало...

Комірника, завгоспа і діда Терешка одвезли в лікарню. Там дід плакав, довго, з підвивами. Ранком завгоспа і старого виписали — оклигали вони. Правда, завгосп почав заїкатись. Про Каленика сказали: «Навряд, щоб очуняв. Отруївся».

Жінка комірникова голосить і випитує лікарів, а вони тільки плечима знизують. Але санітарка заспокоїла Калениху: «Ще дихає...»

Фельдшер уточнив: «Отрута не сітро... Бачили ж — кістки намальовані».

Жінка як заголосить, аж Каленик здригнувся і розплющив очі. Позбігалась медицина, вовтузиться біля нещасного. А покійник уже питає — де його штани.

Дорогою розповідав жінці, що він уже давно очуняв, але дурив лікарів, бо ж ревізія от-от... «А ти, дурна, все зіпсувала, — сказав. — Ну, а голосити вмієш. Так жалібно вмієш, — аж плакати хочеться».

Дома жінка порадила Каленикові:

— Ти ж не вештайся по хаті, а лягай. Мо' хто й навідається, скажу: важко нездужає, чуство потеряв. І очі заплющуй, як у хату хто всунеться.

Але ніхто не прийшов, крім горілчаних братів. Не буду розповідати, як товариство гойднуло по одній-другій за воскресіння із мертвих.

— Ну точно такий случай приключився у миколаївську війну...

Дід Терешко хотів було розповідати про той случай, та старому піднесли чарку. А вже коли дідові піднесуть чарку, то всі случаї у нього з голови вилітають. «Воскресали з мертвих» цілу ніч.

А вранці товариству знову важко. А тут, як на гріх, ніде ні родин, ні поминок, і кабана ніхто не коле. Хоч сядь та й плач, хоч стоячи реви.

І хто б, ви думаєте, виручив? Дід Терешко...

— От бісові діти! — каже. — А про Христю ви забули? Недавно бачив її, бідкалася. Щось, каже, давно не було уповноважених. Перевелися чи що?..

Гульнули і в Христі. Надвечір послали Каленика Архиповича за чимось у комору. Прибіг він до комори, дивиться, а на замку печатка сургучна. Вернувся Каленик, тремтить.

— Бломба, — каже, — бломба...

Товариство спочатку не второпало, що до чого.

— На дверях у коморі бломба!

Завгосп закашлявся, почав шукати шапку. І вже на ходу кинув:

— Ти ж, Каленику, т-той... не вплутуй мене. Якось уже сам т-той...

Данило Свистун теж заспішив:

— Забарився я. На ферму ще треба навідатись...

Дід Терешко стояв біля порога, і м'яв у руках шапку, немов не знав, як її на голову надіти.

— Засидівся й я... Лаятиме стара карга... А ти, Каленику, не журися. Не перший раз тобі бломби вішають...

Каленик мовчки сидів на лаві, заскаливши око.

— Не бійтесь, Архиповичу. Якщо слідчий отой, що торік приїздив, — приворожимо! — заспокоювала Христя комірника.

— Осиротілий Каленик зітхнув:

— Якби ж то... Вигнали уже того.

— А новий який — молодий, старий? — допитувалася Христя.

— Молодий, та вредний. Кажуть — не одного уже той...

А ви говорите хороша, легка посада комірника. Поставив гирі на ваги, пальцем туди, пальцем сюди, у книжечку записав і посвистуй собі.

Так-то воно так. Але й досвистітися можна.

Василь БОЛЬШАК.

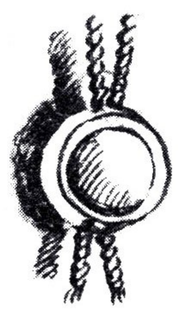

Мал. Л. КАПЛАНА

Проект пам'ятника крижаному канцлерові.

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

СИР ВІЛЛІ БРАНДА

Західноберлінського бургомістра звати Віллі Бранд. Німці кажуть, що краще прізвище для нього важко вигадати, бо ж «бранд» німецькою мовою — пожежа. Сидить гер Бранд по той бік Бранденбурзьких воріт і розпалює пожежу навколо берлінського питання. Майже щодня виголошує войовничі промови та за конспектами з Вашінгтона дає інтерв'ю журналістам.

Останнім часом Бранд почав частенько подорожувати за одним і тим самим маршрутом: Західний Берлін—Сполучені Штати (звичайно, із зупинкою в Бонні).

В останню подорож гер бургомістр взяв з собою до Сполучених Штатів і дружину. Фрау Бранд також виявилася дуже балакучою дамою, і також давала інтерв'ю та виголошувала такі войовничі промови, що американські газети аж захлиналися від захоплення!

Повернулося подружжя Брандів додому і виклало західним берлінцям останні американські вказівки в берлінському питанні:

— Запасайтеся їжею! Створюйте запаси продуктів!..

Не гаючи часу, Бранд наказав завезти до Західного Берліна велику партію сиру, бо сир, як відомо, довго зберігається.

Та співгромадяни Бранда не хочуть сиру, що припахує порохом, їх більше вабить свіже молоко, яке їм пропонують із східного боку Бранденбурзьких воріт. Вони хочуть жити не у фронтовому місті з гером Брандом в бургомістерському кріслі, а у вільному Західному Берліні, без заокеанських окупантів та їхніх німецьких попихачів.

«НАУКОВА ДОПОМОГА»

Кілька років тому американські археологи запропонували Мексіці свої послуги для проведення розкопок стародавніх поселень різних мексіканських племен, що жили тут сотні, а то й тисячі років тому.

Мексіканський уряд прийняв ці послуги, і до Мексіки приїхало із США чимало археологічних експедицій. Кілька років вони ретельно копаються в мексіканській землі. Але й досі нічого про свої наукові досягнення не повідомили. Зате, як писали недавно мексіканські газети, американські археологи, під приводом «глибокого вивчення», весь час вивозили до Сполучених Штатів різні коштовні знахідки. Ні, не кістки стародавніх тварин і не доісторичні черепки, а золоті і срібні вироби та коштовне каміння, знайдене в старовинних мексіканських могилах.

Уже понад двісті великих скринь вивезли до США. І хоч історичної науки ті археологи нічим не збагатили, зате руки на науці вже добре нагріли.

ЯК СВИНЯ ДОГАНЯЛА КОНЯ...

«Міліцейська машина, керована шофером Анатолієм Губачовим, ішла польовою дорогою колгоспу імені Леніна, Саратського району. В кузові сиділи кілька чоловік.

Несподівано їх увагу привернуло хвилююче видовище. Полем щодуху мчався вершник (це був колгоспний об'їждчик), якого переслідувала незвичайна в цих краях тварина...».

Так писала одеська обласна газета «Комсомольське плем я». Дуже інтересно писала, як бачите. Ми певні, що читач, прочитавши наведений уривочок, зблід і перестав дихати. Бо хіба ж це іграшки — степами Одещини, наче десь у якихось диких преріях, щодуху летить вершник, а його переслідує звірюка. Та не лев, не леопард, не тигр, не пантера, а якась «незвичайна тварина».

Але читайте далі.

«Коли тварина вибігла на дорогу, ті, хто був у машині, розпізнали в ній дикого кабана (який жах!). **Шофер почав гонитву.** (От безстрашна людина!). **Машина йшла із швидкістю 40 кілометрів, але, незважаючи на це, віддаль не зменшувалась. Міліціонери відкрили стрільбу по хижакові, але той продовжував тікати від переслідування. Мабуть, стомлений шаленою швидкістю, кабан зупинився, щоб напитись води. Скориставшись з цього моменту, шофер скерував машину прямо на нього».**

Описавши таку безприкладну відвагу шофера і «тих, що сиділи в машині», автор замітки вигукнув:

«Так було вирішено результат сміливої погоні. Вага вбитого кабана — 150 кілограмів!».

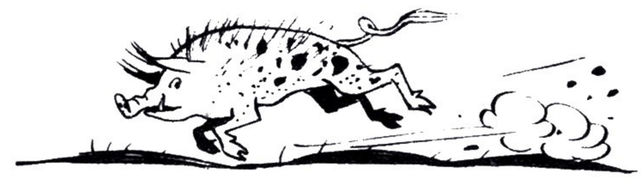

Словом, маса м'яса, а геройства ще більше!

Прочитали мисливці замітку про «сміливу» погоню машиною за кабаном і обурилися.

— Хлопці-молодці з редакції! Що це ви пишете?! Де це видано, щоб свиня напала на коня? Це, по-перше. А, по-друге, диких свиней нищити закон забороняє. Той, що в кабіні сидів, і ті, що з кузова стріляли, — то не сміливці благородні, а нахабні браконьєри!

А з газети ось як відповіли мисливцям:

«У нашій замітці йдеться про долю людини. Формально оцінити цей факт — значить зробити глибоко помилковий висновок про те, що життя кабана дорожче за життя людини.

...Кабан переслідував людину, притому вершника, дуже довго. Ви вважаєте це фантазією. Але в машині їхали районний суддя і працівники міліції...».

Тим гірше для судді і тим гірше для саратської міліції!

Браконьєри по-хижацькому знищили тварину і вигадали нісенітницю про погоню, про втечу, про геройську битву з кабаном.

Дикий кабан — це не собака й не вовк, гнатися за конем не буде. Історія такого не знає. От браконьєр — то створіння, гірше за найдикішого кабана. Він може гнатися скільки завгодно, особливо, коли сидить на доброму моторі. І не прославляти його треба, а ганьбою крити, штрафувати, судити.

П. ГАЙ.

НІ СУДУ, НІ ДІЛА

Сумна новина: серед білого дня обікрали підприємство.

Трапилося це не серед битого шляху, а на Одеській залізниці. Точніше — на станції Миколаїв, підпорядкованій управлінню Одеської залізниці. Сюди прибув вагон № 792320 з електропроводом марки АС-185. Вагон мав залізничну накладну № 125193, де чорним по білому було написано, що вантаж треба подати на залізничну колію Миколаївського енергокомбінату. А керівники станції Миколаїв начхали на ту накладну, розвантажили вагон на своєму складі, не сказавши про це комбінатові ні слова. А коли минув якийсь час, тихенько списали з його рахунка 1890 карбованців «за зберігання вантажу».

Ясно, що з таким свавіллям ніхто миритися не схотів.

Керівники енергокомбінату поскаржилися до суду.

Народний суддя 3 дільниці Центрального району м. Миколаєва т. Драгунов позов прийняв, але перед тим зажадав внести відповідну суму державного мита.

Енергокомбінат мито вніс. А за якийсь час одержав назад свій позов з поясненням, що суд справу не розглядатиме через те, що «у відповідності з ст. ст. 220, 227 Статуту залізниць СРСР ці конфлікти розв'язуються арбітражним порядком».

Що ж, арбітражним, то арбітражним...

Подалися керівники енергокомбінату до т. Лебедєва — головного арбітра при виконкомі Миколаївської обласної Ради.

Головний арбітр позов прийняв і, так само, як суддя, попросив сплатити відповідне мито.

Енергокомбінат сплатив.

А згодом той же т. Лебедєв точнісінько так, як суддя т. Драгунов, повернув назад енергокомбінатові його позов з поясненням: «Суперечки, що виникають з договорів про залізничні перевезення, розглядові порядком держарбітражу не підлягають. Вам треба звернутися до народного суду».

От які діяльні люди сидять в органах юстиції м. Миколаєва. Вже як до них потрапила спірна справа, то залежатися їй не дадуть: тільки те й знають, що один одному перекидають.

Г. КОЛЕСНИЧЕНКО,
виконуючий обов'язки керуючого енергокомбінатом.

м. Миколаїв.

Як звати дядю?

Довго точилися дебати про те, як змінити учбові програми та трохи розвантажити учнів середніх шкіл.

Засідали сиві педагоги і не здогадалися запросити для консультації дядечків з книжкової фабрики ім. Фрунзе (м. Харків), де видавництво «Радянська школа» друкує підручники. Ті дядечки пішли назустріч діткам і надрукували щось на зразок найменшої енциклопедії, розрахованої на учнів 2-го класу. Подивишся на обкладинку, — наче арифметика українською мовою. Зате з тридцять третьої сторінки ця ж арифметика друкується вже російською мовою, і так аж до сторінки шістдесят четвертої. Далі починається підручник з російської мови для 3-го класу, а з дев'яносто сьомої знову починається арифметика. Просто й зручно. То дитина носила три книжки до школи, а так одну. Шкода, що тригонометрії в 2-му класі не викладають, а то можна було б і її в цю ж обкладинку увігнати.

«Упражнение № 240», яким починається 65 сторінка підручника з арифметики, ставить перед учнями такі питання:

«Как зовут кошку? Какая она?»

«Какая у нее голова? Какие уши? Глаза?»

Як звати кицьку, певне, відповіли самі учні. Нас цікавить, як звуть дядечка, що допускає поліграфічний брак, де була його голова, коли він заганяв три підручники в одну обкладинку, і куди дивилися його очі?

Пошта перця

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Якби ти знав, скільки клопоту в голови нашого колгоспу Антона Йосиповича Берегового! Тричі на добу йому доводиться в невідкладних справах їздити до райцентра і стільки ж разів повертатися назад. Хтось інший на його місці давно б уже, мабуть, з ніг збився, а наш голова — нічого, держиться...

І держиться виключно через те, що має в своєму розпорядженні дві колгоспні легкові автомашини. На них він кожного дня літає снідати, обідати і вечеряти до своєї сім'ї, що живе в райцентрі Олександрівці — за 15 кілометрів од колгоспу. Там він ночує, тут керує, а постійного сідала ніяк собі, горопашний, знайти не може.

Може б, ти, Перче, допоміг нашому Антонові Йосиповичу Береговому прибитися до якогось одного берега.

КОЛГОСПНИКИ.

Колгосп «Аврора», Олександрівського району, Кіровоградської області.

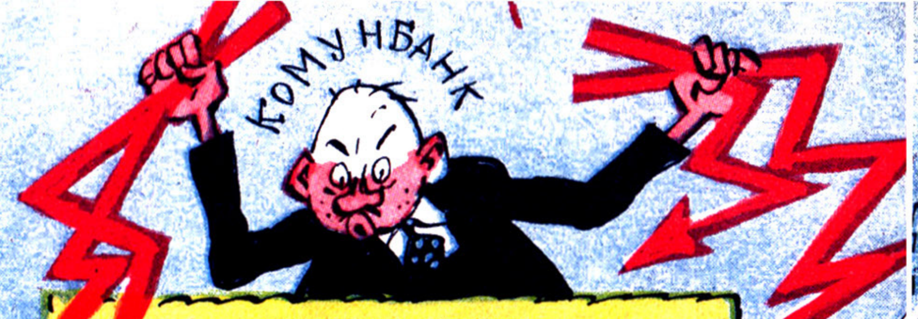

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Задумав я поставити будинок. Діло це клопітке і грошей чимало потребує. Взяв я позичку у Чернігівському комунбанку. Взяв та й повертаю її рівними частками, щоб і мені було вигідно і перед державою не заборгуватись. І раптом, як грім серед зими, — торік у грудні приходить цидула з банку, у якій величають мене злісним неплатником та ще й судом погрожують. Сам керуючий т. Урин підписав ту цидулу. Я до нього з листом: розберіться, будь ласка, я плачу справно і судити мене ні за що. Розкумекали в банку, що до чого, призналися: ми винні, наплутали...

А через два місяці знову новина — одержую повістку в суд. І судвиконавець тут як тут, описувати наміряється.

Упросив виконавця почекати, пишу до Чернігова і знову банківські плутаники каються й вибачаються...

Чи не знаєш, Перче, хто б їм міг позичити хоч трішечки відповідальності за доручену роботу, щоб вони більше не позичали очей у Сірка?

О. КУНДЕНКО.

м. Бобровиця.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

А ти чував, чим здивували городян колгоспи, що на околицях м. Хмельницького розташувалися? Може, гадаєш, що вони привозять на базар тепличні помідори в січні чи полуниці в лютому?

Ні, вони постачають міським підприємствам таку продукцію, яка в жодній теплиці не виростала. Робиться це так. Директор цукрозаводу т. Заїка, приміром, відпустив колгоспові цукор і жом.. Директор пивоварного заводу т. Николюк — брагу... Завідуючий базою «Головбакалія» т. Гомон теж відпустив щось їстівне, а директор цегельного заводу т. Писайзен, не маючи фуражних продуктів, одбувся цеглою...

Як ти гадаєш, Перче, що можна зробити з вищезгаданих жому, браги тощо? «Побєду» або «Москвича», наприклад, можна зробити? Кажеш — ні. А ми заявляємо — можна!

У колгоспі ім. Сталіна (с. Ружичанка), наприклад, змайстрували т. Николюкові з браги «Москвича». «Москвича» пригнали з с. Давидківці і т. Гомону, а з цегли в колгоспі ім. Свердлова зробили «Москвича» і т. Писайзену. Здобув «Москвича» у колгоспі і директор бази «Головм'ясорибторгу» т. Мартин.

Жарти жартами, Перче, а всі ці директори і завідуючі придбали автомашини в колгоспах, хоч і не мали на те ніякого права.

Тепер, як мчать вулицями Хмельницького ці автомашини, то блиском своїм навіть автоінспекцію засліплюють.

П. ФАЛИНСЬКИЙ,
нач. кредитного відділу міськуправління облконтори Держбанку.

м. Хмельницький.

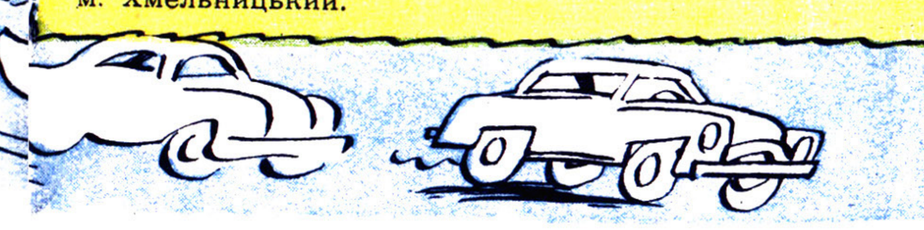

Виставка ШИРПОТРЕБА

«ЦИНОВИМ ГУДЗЕМ ЗАСТЕБНУВСЯ»

Добре було колись героям «Енеїди» собі убори добирати: «Плащем з клейонки обвернувся, цино́вим гудзем застебнувся...»

А тепер плаща з клейонки хіба що в дощ натягнеш на себе. Тепер ідеш на вулицю, — одягай пальто або макінтоша. До такого одягу цинового (олов'яного, значить) гудзя не пришиєш. А до жіночого й поготів. От і купують жінки гудзі Львівського міськметалокомбінату. Пришиють і наглядають за ними. Дуже норовисті гудзі випускають у Львові. Вушка від них так і відскакують, так і відскакують. Вийдеш з дому застебнутий на всі гудзі, а повертаєшся — пола в руках, а гудзики без вушок у кишені. Не шкода було б, коли б дешеві. А то ж по 4 крб. штука!

І ніхто у Львові не догадається натякнути керівникові металокомбінату т. Богданові, щоб той застосував стародавній досвід виробництва цино́вих гудзів. У них вушка не відривалися. Бо в старовину за це бракоробам і вуха поодривали б.

НЕПРОМОКАТКА

Наші текстильники вже освоїли випуск водовідштовхуючих тканин. Одягнеш плаща з такої тканини, і ніяка злива тебе не бере.

Наслідуючи досвід текстильників, одеська промартіль «Бумпром» освоїла випуск нового сорту промокального паперу — «чорниловідштовхуючого». Ні клякси, ні розлите чорнило його не беруть. Легше шматком скла промокати, ніж тим папером.

Проте є чутки, що репутацію голови промартілі «Бумпром» т. Зільв'янського ця дивна продукція промочила наскрізь. От до чого доводить сліпе використання чужого досвіду!

РОБИТЬСЯ ТАК...

Нас питають, як із бракованої шафи зробити шафу першого сорту.

Робиться це так. Береться потрісканий каркас шафи, на нього набивається бракована фанера, навішуються перекошені дверці, вставляються деформовані шухляди... Потім на задній стінці шафи ставиться штамп «перший сорт», і шафу відправляють у магазин.

Якщо не вірите нам, то спитайте в голови правління Хмельницької артілі ім. Кірова т. Рибака. У нього щодо цього багатющий досвід. Під його керівництвом артіль ще й не такі шафи за перший сорт видає.

СВІЖИЙ БРАК

На виставку надійшли нові експонати. Серед них:

Столи письмові двотумбові, Шполянської меблевої фабрики (директор Мліївський). Збірні, оригінальної конструкції, з сирого дерева. Зовні — симпатичні. В роботі небезпечні. Розвалюються при першій же спробі пересунути їх з місця на місце. У сухому приміщенні ставити не рекомендується — розсихаються.

Черепичний порох. Це все, що залишилося від партії черепиці виробництва Васильківського (на Київщині) трубо-цегельного заводу, яку перевозили в район шляхового будівельного району № 6. Гроші завод одержав як за цементно-пісочну черепицю. А повертати грошей не хоче. «Ви, — каже директор заводу т. Уржумов, — повернули мені один пісок. А де ж подівся цемент з черепиці?»

А й справді — де?

БАЗІКА

На кожних зборах першим слова попросить
І може говорити кілька днів
Про те, що ми пшоно одержуємо з проса,
А сало — із свиней та з кабанів.

А. ШАРАФАН.

с. Нагірне, Дубнівського району, Ровенської області.

Малюнок-жарт В. ЛИТВИНЕНКА

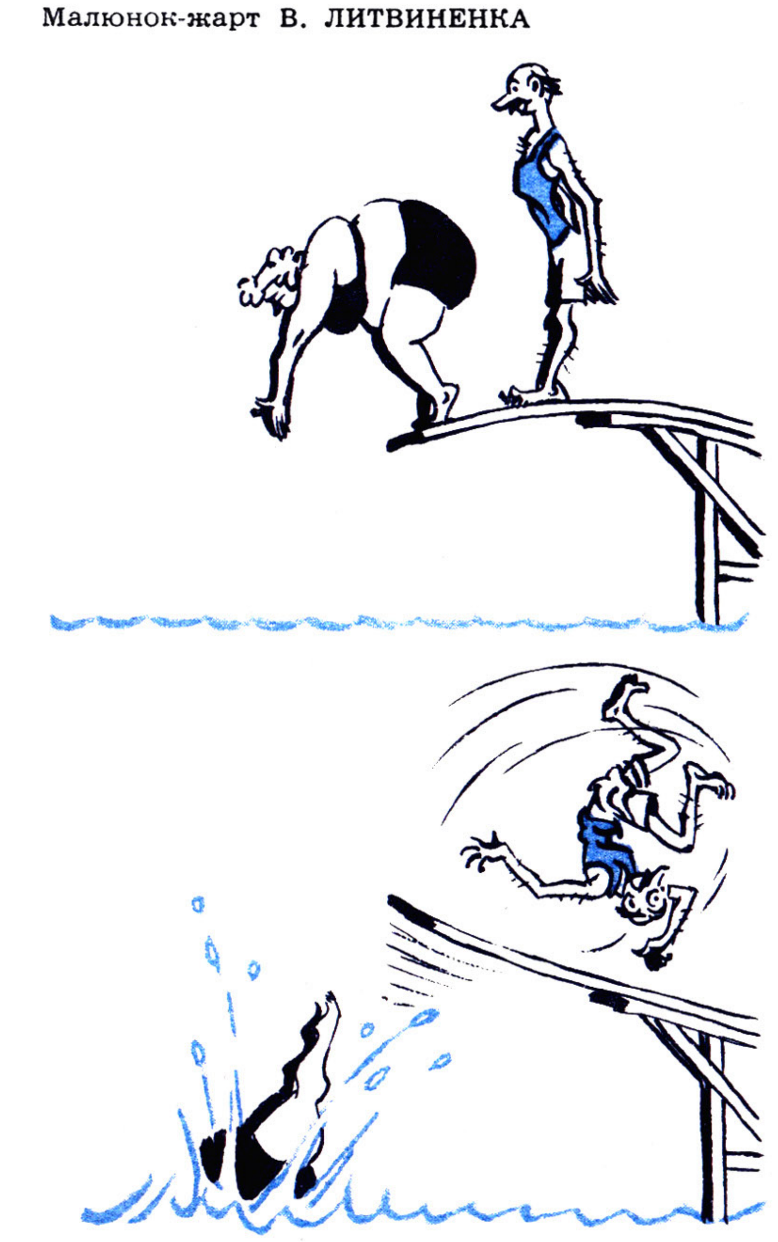

Сімейний стрибок.

Питаєте — відповідаємо!

Багато-хто запитує нас: кому найкраще віддавати в ремонт автомашини?

Тільки Бердичівським авторемонтним майстерням!

Шрамківський цукрокомбінат (Черкащина) здав цим майстерням чотири автомашини марки «ЗІС-5». Директор майстерень Лихошвай пообіцяв, що через два місяці машини «вискочать, як з пушки!»

Минуло два місяці, минув рік... Замовники кинулися розшукувати свої «ЗІС'и». Встановили, що дві машини було відремонтовано, але вони зникли в невідомому напрямку, а з двох ремонтники зняли придатні деталі, а все останнє викинули на звалище, як брухт.

Он яка «пушка» у т. Лихошвая! Уже як ударить він з неї, то й гайки з автомашини не залишається!

* * *

Колгоспники з Великих Прицьок, Ржищівського району, Київської області, запитують, коли в їхньому селі буде пристойний молокопункт.

Як не дивно, а там людям чиста мука з молоком. Колгоспи «Комуніст», «Україна» та «Комунар» і жителі чотирьох сіл здають щодня державі 7—8 тисяч літрів молока. А приймають це молоко у маленькій комірчині. Там дуже тісно й брудно.

Минулого року почали будувати приміщення для приймального молокопункту. Вивели стіни, та й зупинилися... Так чому ж далі ця будова не росте?

А тому, що в керівників Київського молококомбінату навіть тоді, як молоко скисає, веселий вираз на обличчі не зникає. Їм — аби план!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про те, що у селищі Ясині не відбудовують електростанцію, писалося в огляді листів «Тільки блиснуло» («Перець» № 4).

Як повідомив завідуючий Закарпатським облкомунгоспом т. В. Маковецький, для селища Ясині одержано дизельгенератора. Електрифікацію селища буде проведено в 1959 році.

★ У тому ж номері, в листі до редакції, писалося про те, що Житомирське спеціалізоване управління № 523 з 1957 року зволікає газифікацію м'ясокомбінату.

Після виступу Перця партійне бюро БУ-523 наклало на старшого виконроба Хмельницького партійне стягнення і запропонувало йому терміново закінчити всі роботи по газифікації комбінату.

★ Про те, що п'яниця і хуліган Козубенко М. О. порушує громадський порядок, написали колгоспники з с. Цибульове (Кіровоградщина).

Прокурор Олександрівського району т. Остриков повідомив редакцію, що хулігана Козубенка М. О. засуджено до 3 років позбавлення волі.

★ До редакції надійшов лист про те, що завідуючий Голованівським райвідділом культури Тарабрин І. В. не відповідає своєму призначенню.

Начальник Кіровоградського облуправління культури т. А. Жеребцов повідомив редакцію, що за розвал роботи Тарабрина з роботи знято.

★ Редакція одержала листа про безгосподарність на Вінницькому хлібокомбінаті.

Заступник голови Вінницького облвиконкому т. А. Устенко повідомив, що за безгосподарність та випуск бракованої продукції директора комбінату Небеського та головного інженера Калиниченка з роботи знято.

★ Працівники Львівської універсальної бази Укоопспілки у своєму листі написали до редакції про аморальну поведінку головного бухгалтера бази Войцехівського Б. Г.

Як повідомив заступник голови правління Укоопспілки т. Вальченко, Войцехівського Б. Г. з роботи знято.

★ У листі до Перця колгоспники с. Тарасівки (Цюрупинський район на Херсонщині) писали про те, що протягом кількох років вони не можуть добитися, щоб для їхнього клубу виділили кіноапаратуру.

Начальник Головного управління кінофікації та кінопрокату т. Л. Загороднюк повідомив редакцію, що прохання колгоспників задоволено.

КУТОЧОК 40°

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без відриву від виробництва.

— О, знову п'яний!

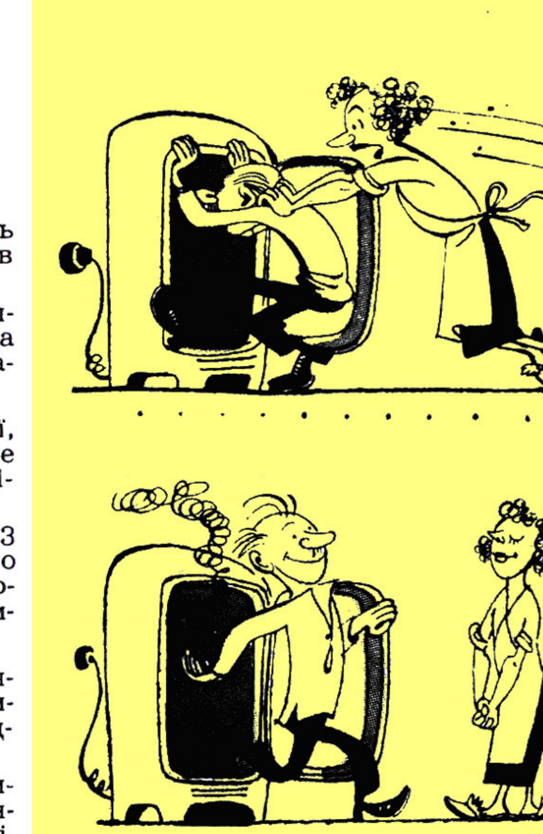

— Єдине водоймище, та й те завфермою для власних потреб використовує.

— Ти, видать, здорово хильнув, що на живу людину недокурки кидаєш.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 10 (405) (на украинском языке). Підписано до друку 9. V. 1959 р. Папір 70×108 1/8=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 06391. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 2361. Тираж 225 000 прим.

PENGUIN2197
perec-ua.
perec-ua.
Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ

КАРКОЛОМНІ ВПРАВИ НА ПАРАЛЕЛЬНИХ БРУСАХ

Мал. В. ГЛИВЕНКА